

РЕШЕНИЕ

№ 15926

гр. София, 04.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 72 СЪСТАВ, в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и тр. година в следния състав:

Председател: Б. СТ. Ш. СТАВРУ

при участието на секр.ря Ю. АСП. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от Б. СТ. Ш. СТАВРУ Гражданско дело № 20221110136554 по описа за 2022 година

Ищецът „АПС Б. Б.“ ЕООД, ЕИК ....., седалище и адрес на управление гр. София, ..., излага в исковата молба, че въз основа на депозирано от него заявление пред Софийски районен съд е образувано ч. гр. д. № 8040/2022 г., по което е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, връчена на длъжника Д. Н. М., ЕГН ....., адрес гр. София, ..., по реда на чл. 47 ГПК, което обуславя интереса от търсената искова защита. Твърди, че на 21.6.2018 г. между К. ЕАД и ответникът е сключен договор за потребителски кредит по реда на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние, съгласно който на ответника е предоставен кредит в размер на 1390.57 лв. срещу задължението му да го върне до 31.10.2019 г. на 16 вноски по 100.56 лв. Ответникът избрал да обезпечи кредита чрез сключване на договор за предоставяне на поръчителство, като между ответника и Ай Т. ЕООД и между последния и ищеца е сключен договор за поръчителство, според който Ай Т. ЕООД се задължил да отговаря солидарно със заемополучателя за всички негови задължения по кредита. За поемането на това задължение ответникът се съгласил да заплати възнаграждение в размер на 1462.88 лева. Тъй като ответникът не изпълнил в срок задълженията си по кредита, заемодателят отправил искане до поръчителя да изплати дължимите суми по кредита, което той извършил. В последствие поръчителят поканил ответника да плати погасените от него задължения чрез покана по ел.поща, но плащане не постъпило. С договор за продажба и прехвърляне на вземания кредиторът и поръчителят прехвърлили на ищеца вземанията си срещу ответника по договора за кредит /за главница, договорна лихва и лихва за забава/, както и по договора за поръчителство - за дължимото възнаграждение. Ищецът моли да се приеме за установено, че ответникът му дължи сумите: 1390.57 лева, представляваща главница по Договор за кредит № .... сключен на 21.06.2018 г. с К. АД, 1462.88 лева възнаграждение по Договор за предоставяне на поръчителство

сключен на 21.6.2018 г. с Ай Т. ЕООД, вземанията по които са прехвърлени на ищеца, ведно със законна лихва за период от 16.02.2022 г. до изплащането им, 218.39 лева договорна лихва по договора за кредит за период от 31.07.2018 г. до 20.05.2020 г., 309.54 лева мораторна лихва по договора за кредит за период от 31.07.2018 г. до 23.02.2021 г., и 281.42 лева мораторна лихва по договора за поръчителство за период от 23.02.2021 г. до 02.03.2021 г. Претендира разноските по делото, както и направените в хода на заповедното производство.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът, чрез назначения особен представител, е депозирал писмен отговор, в който оспорва исковете. Оспорва се валидното подписване на договорите от ответника. Навеждат се твърдения за нищожност на договорите поради портиворечие със закона и заобикаляне на закона, както и на отделни клаузи в тях, липсата на които влече недействителност на целите договори. Твърди се и незипълнение задълженията на заеодателя за предоставяне на заемната сума и неспазване на задължителните чл. 10 и чл. 19 ЗПК. Сочат се неравноправни клаузи по смисъла на чл. 143 и сл. ЗПК. Оспорва се действителността и на цесията. Моли се за отхвърляне на исковете.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на делото са искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 6 ЗПФУР, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД, вр. чл. 143 ЗЗД, вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, които са предявени в срок и са процесуално допустими.

За основателността на предявените искове ищецът следва да докаже пълно и главно, че с ответника е възникнало валидно правоотношение по договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние /договор за кредит/, по което на ответника е предоставена в заем посочената сума, а той се е задължил да я върне в посочения срок; че е придобил вземанията въз основа на договор за цесия и уведомил длъжника за нея.

Представен е по делото договор за потребителски кредит № ..../21.06.2018 г. между К. ЕАД, в качеството си на кредитодател, и Д. М., като кредитополучател, за предоставяне на заемна сума срещу задължението за връщането ѝ, съгласно условията на договора. Неразделна част от договора са Приложение № 1 относно условията на кредита и погасителния план, и Общите условия на кредитора. Съгласно Приложение № 1, кредитодателят се задължил да предостави сумата от 1390.57 лв., при срок на кредита – 16 месеца, която да се върне на 16 вноски, по 100.56 лв., лихвен процент на кредита – 21,24 %, ГПП – 50 %, общ размер на всички плащания 1608.96 лв., последна вноска с падеж 31.10.2019 г. Приложен е стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за кредита. Документите носят подпис само за заемателя, като се твърди сключване на договора по електронен път.

Не са представени доказателства за предоставяне на заемната сума на кредитополучателя.

Представен е договор за предоставяне на поръчителство от 21.06.2018 г. между „АЙ Т.“ ЕООД и Д. М. /потребител/, с който „АЙ Т.“ ЕООД се е задължило да сключи договор за поръчителство с „К.“ ЕАД, по силата на който да отговаря солидарно с потребителя за

всички негови задължения, възникнали съгласно договор за потребителски кредит в размер на 1390.57 лв., както и за всички последици от неизпълнението му. За поемането на тези задължения потребителят дължи възнаграждение на поръчителя, посочено в Приложение № 1 към Договора, в размер на 91.43 лв. на месец за периода на действие на договора за потребителски кредит. Съгласно чл. 8, ал. 4 от договора възнаграждението може да се плаща по банкова сметка на „АЙ Т.“ ЕООД, или на „К.“ ЕАД, или по други начини, установени в договора за кредит. Съгласно чл. 8, ал. 5 „К.“ ЕАД е овластено да приема вместо поръчителя плащане от Стефан Георгиев Фратев на възнаграждението му, както и на всички други негови вземания.

На 21.06.2018 г. е сключен договор за поръчителство между „К.“ ЕАД и „АЙ Т.“ ЕООД, с който „АЙ Т.“ ЕООД се е задължило в качеството си на поръчител да отговаря пред „К.“ ЕАД за изпълнението на всички задължения на Д. М. по договор за потребителски кредит в размер на 1390.57 лв.

Представен е договор за продажба и прехвърляне на вземания от 02.03.2021 г., сключен между „К.“ ЕАД, „АЙ Т.“ ЕООД и „АПС Б. Б.“ ЕООД, в качеството им съответно на цеденти и цесионер, от който се установява, че цедент 1 /първото дружество/ прехвърля възмездно на цесионера свои парични вземания, произтичащи от просрочени и неизплатени договори за кредит на физически лица, индивидуализирани в Приложение № 1 към договора, а второто дружество цедент – цедент 2, прехвърля възмездно на цесионера свои парични вземания, произтичащи от встъпването му като поръчител в правата на първоначалния кредитор по просрочени и неизплатени договори за кредит на физически лица.

Следователно, ищецът основава вземането си на сключен договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние, какъвто, съобразно разпоредбата на чл. 6 ЗПФУР, е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече. Съгласно дефинитивната разпоредба на § 1, т. 2 от ДР на ЗПФУР, „средство за комуникация от разстояние“ е всяко средство, което може да се използва за предоставяне на услуги от разстояние, без да е налице едновременно физическо присъствие на доставчика и на потребителя. Несъмнено използването на електронни формуляри в интернет, провеждането на разговори по телефон и изпращането текстови съобщения представляват средства за комуникация от разстояние и предвид изложените от ищеца твърдения за методите на сключване на процесния договор, правоотношението между страните попада в приложното поле на посочения нормативен акт. Съгласно разпоредбата на чл. 18 ЗПФУР, при договори за предоставяне на финансови услуги от разстояние доставчикът е длъжен да докаже, че е изпълнил задълженията си за предоставяне на информацията по чл. 8 от закона на потребителя, както и че е получил съгласието на потребителя за сключване на договора (ал. 1, т. 1 и т. 3), като за доказване на посочените обстоятелства се прилага разпоредбата на чл. 293 от Търговския закон, а в

случаите на електронни изявления – Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги.

На следващо място, доколкото се касае до договор за потребителски кредит, той се подчинява на правилата на [Закона за потребителския кредит](#), в който се съдържат разпоредби от императивен порядък, които следва да бъдат съобразени от съда. Формата за действителност на договора за потребителски кредит съгласно чл. 10, ал. 1 ЗПК е писмена, като се счита за спазена, ако документът е на хартиен или друг траен носител, като по ясен и разбираем начин сочи клаузите, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора. Съгласно § 1, т. 10 от ДР на ЗПК „траен носител“ е всеки носител, даващ възможност на потребителя да съхранява адресирана до него информация по начин, който позволява лесното ѝ използване за период от време, съответстващ на целите, за които е предназначена информацията, и който позволява непромененото възпроизвеждане на съхранената информация. Съгласно чл. 18, ал. 1, т. 3, ал. 2 и ал. 3 ЗПФУР при договори за предоставяне на финансови услуги от разстояние доставчикът е длъжен да докаже, че е получил съгласието на потребителя за сключване на договора. За доказване предоставянето на преддоговорна информация, както и на изявления, отправени съгласно този закон, се прилага чл. 293 ТЗ, а за електронните изявления - ЗЕДЕУУ. Изявленията, направени чрез телефон, друго средство за гласова комуникация от разстояние, видеовръзка или електронна поща, се записват със съгласието на другата страна и имат доказателствена сила за установяване на обстоятелствата, съдържащи се в тях. При сключване на потребителски договор за кредит от разстояние доставчикът на услугата следва да предостави на потребителя стандартния европейски формуляр съгласно приложение 2 на чл. 5 от ЗПК. Законът придава значение на подписан документ само на този електронен документ, към който е добавен квалифициран електронен подпис /чл. 13, ал. 3 ЗЕДЕУУ/, но допуска страните да се съгласят в отношенията помежду си да придадат на обикновения електронен подпис стойността на саморъчен. Когато посочените предпоставки са налице, създаден е подписан електронен документ. Неговата доказателствена сила е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ, като ако се касае за частен документ, той се ползва с такава сила само за авторството на изявлението. Съгласно раздел III, чл. 1 кредитополучателят кандидатства за кредит, като подава заявление до „К.“ ЕАД по образец лично или чрез партньор. Кандидатстването се извършва на сайта или по телефона или по реда, указан в раздел III, чл. 3. Съгласно чл. 6 след като в заявлението бъдат попълнени наименованието на кредитния продукт, размерът и срока на кредита, „К.“ ЕАД изпраща на кредитополучателя по и-мейл Стандартен европейски формуляр (СЕФ), съдържащ цялата необходима преддоговорна информация за желания кредит. В случай, че кредитополучателят желае да бъде обвързан от договора за кредит и общите условия, според чл. 9 същият следва да въведе описаната команда за съгласие. С извършване на посочените действия заявлението се смята за подадено от кредитополучателя, а ОУ и договорът-приети и подписани от него. Според нормата на чл. 3 от ЗЕДЕУУ, електронен документ е електронен документ, по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент /ЕС/ № 910/2014 г. на Европейския парламент и на Съв. от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и

удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар. Т. е. „електронен документ“ означава всяко съдържание, съхранявано в електронна форма, по специално текстови или звуков, визуален или аудиовизуален запис. Подаването на електронна заявка за отпускане на кредит, представлява електронно изявление, записано на предвиден в чл. 3, ал. 1 ЗЕДЕУУ носител с възможност да бъде възпроизведено, т. е. твърденият за попълнен електронен формуляр за отпускане на кредит, както и генерираният впоследствие договор, представлява електронен документ. Ищецът не твърди електронната заявка, попълнена от ответника, от която не е представен възпроизведен на хартиен носител екземпляр по делото, нито приетият договор за кредит, да съдържат усъвършенстван или квалифициран електронен подпис. По делото липсват данни за наличие на уговорка между страните, с която на обикновения електронен подпис да е придадена стойността на саморъчен. Освен, че по делото не е представено подаденото заявление в електронна форма на хартиен носител, не са представени и никакви други извлечения от електронни документи във връзка с кореспонденцията между страните. Въпреки дадените на ищеца указания, по делото не са представени доказателства за спазване на ЗПФУР. Оттук и съдът приема, че представените по делото писмени доказателства - стандартен европейски формуляр, договор и общи условия, имат характер на частни неподписани документи, които изхождат от ищеца и не са в състояние да обосноват извод, че фактически са били предоставени на ответника и същият се е запознал и се е съгласил с тях. Както се посочи по-горе договорът за потребителски кредит е формален с изисквания за конкретно минимално съдържание и форма. Липсата на съгласие в предвидената форма има за последица липсата на договорна връзка между страните.

На следващо място, доколкото се касае до договор за заем, договорът се счита за сключен от момента на предаване на сумата, поради което едва след предаването на съответната сума е завършен фактическият състав на съглашението. Ето защо в случая ищецът следваше при условията на пълно и главно доказване да установи предоставяне на заемната сума на ответника, за което по делото също липсват доказателства, а предвид липсата на подписан договор, неприложим са и неговите клаузи относно начина на усвояване на сумата по кредита /който също не е установен/.

Ето защо между страните не е възникнало кредитното правоотношение с претендираните от ищеца правни последици. Тъй като не е породено вземането, което се претендира, предявеният иск за установяването му е неоснователен само на това основание и следва да бъде отхвърлен.

За пълнота следва да се има предвид и че ищецът не доказва и качеството си на кредитор на ответника и че е активно легитимиран да предяви исковете в настоящето производство. Представеният договор за цесия е сключен с двама цеденти „К.“ ЕАД и „АЙ Т.“ ЕООД. Първото дружество-цедент е прехвърлило възмездно на цесионера свои парични вземания, произтичащи от просрочени и неизплатени договори за кредит на физически лица, индивидуализирани в Приложение № 1 към договора, а второто дружество-цедент е прехвърлило възмездно на цесионера свои парични вземания, произтичащи от встъпването

му като поръчител в правата на първоначалния кредитор по просрочени и неизплатени договори за кредит на физически лица, индивидуализирани отново в Приложение № 1 към договора. В частта относно предм. на договора за цесия е посочено, че „К.“ ЕАД продава на цесионера свои вземания, произтичащи от договори за кредит, а „АЙ Т.“ ЕООД продава вземанията си, произтичащи от встъпването му като поръчител в правата на първоначалния кредитор /цедент 1/, като всички вземания са индивидуализирани в Приложение № 1 към договора. С оглед изричното възразение на ответника, касаещо легитимацията на цесионера, то за основателността на претенцията ищецът следваше да установи като вземане на кой от двамата цеденти са описани в договора за цесия вземанията по процесния договор и кой от двамата цеденти е бил носител на вземането към датата на договора за цесия. Съгласно разпоредбата на чл. 143 ЗЗД поръчителят, който е изпълнил задължението, може да иска от длъжника главницата, лихвите и разноските, които е направил, след като го е уведомирал за предявения срещу него иск. Липсват доказателства за изплащането на задълженията от страна на поръчителя на кредитора, включително и техния размер. Доколкото по делото не се установява поръчителят действително да е изпълнил задълженията на кредитодателя, то същият няма как да се е суброгирал в неговите права и да е прехвърлил процесното вземане на цесионера. Съобразно заявените фактически твърдения и с оглед подаденото заявление по чл. 410 ГПК, ищецът черпи правата си от поръчителя, като суброгирал се кредитор, а не от правата на заемодателя. Доколкото ищецът не доказва пълно и главно от кого от двамата цеденти е придобил вземанията по процесния договор, а твърденията че поръчителят е погасил задълженията по договора и е встъпил в правата на кредитодателя, не се установяват, то по делото не се доказва ищецът да е носител на процесните вземания.

Следователно, тъй като не е налице нито една от материалните предпоставки за уважаване на предявените искове, същите следва да бъдат отхвърлени в цялост.

Относно разноските:

При този изход на спора ищецът няма право на разноски.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХЪВРЛЯ предявените от „АПС Б. Б.“ ЕООД, ЕИК ....., седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Б.“ 81, бл.3, вх.В, искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 6 ЗПФУР, вр. чл. 143 ЗЗД, вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, против Д. Н. М., ЕГН *****, адрес гр. София, ..., за признаване за установено, че Д. Н. М. дължи следните суми, произтичащи от Договор за кредит № .... сключен на 21.06.2018 г. с „К.“ АД, обезпечен с поръчителство на „Ай Т.“ ЕООД, вземанията по който са прехвърлени на ищеца: 1390.57 лв. главница по договора за кредит, 1462.88 лв. възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство, ведно със законна лихва за период от 16.02.2022 г. до

изплащането им, 218.39 лв. договорна лихва по договора за кредит за период от 31.07.2018 г. до 20.05.2020 г., 309.54 лв. мораторна лихва по договора за кредит за период от 31.07.2018 г. до 23.02.2021 г., и 281.42 лв. мораторна лихва по договора за поръчителство за период от 23.02.2021 г. до 02.03.2021 г., за които е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 8040/2022 г. на СРС.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____